

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ (*)

3

Τὸς βρήκα καθισμένους δίπλα δίπλα και μιλούσανε.

«Έλα κάθισε και σὺ νᾶκούσεις», μὲ εἶπε ὁ Βελαδράπας.

Ὁ Νίκος μὲν πρόσεξε πὸν κάθισα ἀγάννια του και ἔακολεύθησε τὴν κουβέντα του. Μιλοῦσε γιὰ τὸ Βερολίνο κ' ἔλεγε πὸς δὲν τοῦ ἄρεσε. Τὸ βρήκε ἀμερικάνικο πολὺ και ὁ ἀμερικανισμὸς, εἶπε, φοβάται πὸς θὰ φάει τὴ Γερμανία.

«Ὁ σοσιαλισμὸς θέλεις νὰ πεις;» τὸν ῥώτησε ὁ Βελαδράπας.

«Καὶ τὰ δυό. Ἡ Γερμανία πρέπει νὰ κλειστεῖ στὸ γοτθικὸ τῆς πνεῦμα».

«Τὸ γοτθικὸ εἶναι τὸ μεγάλο βέβαια. Δὲν τῶνισε ὁ Γκαίτε πρῶτος;» ξαναῤῥώτησε ὁ Βελαδράπας.

«Ὁ Λούθηρος. Λούθηρος-Μπίσμαρκ, αὐτοὶ εἶναι οἱ δυὸ πόλοι», ἀπάντησε ὁ Νίκος και ἔακολεύθησε τὰ μιλεῖ γιὰ τὸ Μόναχο τώρα. «Εἶναι ἡ μόνη πόλη τοῦ κόσμου, εἶπε, πὸν μπορεί νὰ ζήσει ἕνας νοῦς μορφωμένος αἰσθητικᾶς».

«Ναί, αὐτὸ τὸ εἶπε και ὁ Ἴψεν», εἶπε ὁ Βελαδράπας.

«Ἄλλο εἶπε ὁ Ἴψεν· αὐτὸς δὲν ἔνιωσε καλὰ τὴ ζωὴ, τὴ σίγχυζε».

«Εἶταν ἔμως ἀριστοκράτης», ξανάπε ὁ Βελαδράπας.

«Κι αὐτὸ τὸ πυρανόησε· δὲν κατάλαβε εἰδίου τοῦ Γκαίτε».

«Στὸ Μόναχο τὸν κατάλαβνε τὸ Γκαίτε;»

«Γκαίτε και Μπέτοβεν, αὐτὸ εἶναι τὸ Μόναχο. Ὁ Φάουστ κ' ἡ ἑνατη συμφωνία χυμένα στὸν ἀέρα. Μεταρριώνεσαι παντοῦ. Νιώθεις βαθιὰ σου τὸ μεσαιῶνα. Σὲ ἔποιον καφενὲ και ἂν μπεῖς, θυμᾶσαι τὸ καπελὶ τοῦ Ἄουερμπαχ, σὲ κάθε γωνιά δρόμου ἔχεις κ' ἕνα Γκρέτχεν μπροστὰ σου. Πολλὲς φορές βλέποντας τοὺς φοιτητὲς νὰ γλεντοῦνε, θαρροῦσα κ' εἶτανε μαζί τους ὁ Μερσίτος».

«Μονομαχοῦνε οἱ φοιτητὲς, ἔ;»

«Ὅλοι εἶναι πετσοκομῆνοι. Ὁ γερμανὸς, πὸν δὲν ἔχει σπαθιὲς στὸ πρόσωπο, δὲ θεωρεῖται ἀνθρώπος».

«Αὐτὸ μὸν φαίνεται λίγο ἀντιαισθητικὸ», εἶπε ὁ Βελαδράπας.

Ὁ Νίκος γέλασε.

«Μὰ τὰ κορίτσια πὸς τοὺς θέλουν ἔτσι;» ῥώτησε ὁ Βελαδράπας.

«Οἱ γερμανίδες δὲν εἶναι ρωμιές», εἶπε ὁ Νίκος και ὁ Βελαδράπας ἔμεινε σκεπτικὸς.

«Εἶναι ἕμορφες οἱ γερμανίδες;» ξαναῤῥώτησε ἔπειτα ἀπὸ λίγο.

«Ἐχεις δεῖ τὴν Ἄμαρτια τοῦ Στούκ;» τοῦ εἶπε ὁ Νίκος.

Ὁ Βελαδράπας κούνησε τὸ κεφάλι.

«Ἐ, τέτιες εἶναι».

«Εἶναι χειραφετημένες ἀλήθεια;»

«Γυναῖκες εἶναι. Τὴ μεγαλύτερη χειραφεσίᾳ θέλει ἡ Γερμανίδα εἶταν μπορεί και βγαίνει λεύτερα στὸ δρόμο μὲ τὸ νόθο τῆς παιδί, δίχως νὰ ντρέπεται κανέναν. Σοῦ θυμίζει τὸ ποίημα τοῦ Γκαίτε». Εἶπε γερμανικὰ κάποιους στίχους και τοὺς ξήγησε, ἀφοῦ τὸ γύρεψε ὁ Βελαδράπας: «Μὴ μὲ ρωτᾶτε ἀπὸ παιόνε τῶν τὸ παιδί στὴν κοιλιὰ». Κάτι τέτιο ἀπάνω κάτω.

Ὁ Βελαδράπας τέντωσε τὸ αὐτί τῆς και ὁ Νίκος ἔακολεύθησε: «Ἡ γερμανίδα εἶναι ἔρωτας και μουσικὴ. Ὁ ἀντρας τῆς τὰ δίνει και τὰ δυό. Τὴ ἄλλο θέλει;»

«Ἡ γυναῖκα λοιπὸν, καθὼς τὴ θέλει ὁ Νίτσε», εἶπε ὁ Βελαδράπας.

«Γιὰ σὸν — σὸν και παίζου. — Ἄ, ἔχι. Μοῦ φάνηκε πὸς ἄκουσα κάπιο μοτίβο ἀπὸ τὸ Σίγφριδ», εἶπε ὁ Νίκος, ἀφοῦ πρόσεξε στὸ κομᾶτι, πὸν εἶχε ἀρχίσει ἕνα βιολί κ' ἕνα πιάνο πὸν παίζανε στὴν μπύρα.

«Ἄκουσε Βίγνερ στὸ Μόναχο;» ῥώτησε ὁ Βελαδράπας.

«Σὸν και ἄκουσα τίποτες ἄλλο;»

«Μὰ ὁ Νίτσε τὸν καταδικάζει».

«Ἄδικα. Ἐχὼ ψυχολογήσει τὴν αἰτία και θὰ τὴ γράψω σὲ μελέτη».

«Ὡστε ἔτσι τέλεγε πὸς δὲ θὰ ξαναγράψεις;» ῥώτησε γελοῦμενα ὁ Βελαδράπας.

«Ἐλληνικὰ εἶπα δὲ θὰ ξαναγράψω».

Ὁ Βελαδράπας κάτι θέλησε νὰ ξαναπει, μὰ τὸν ἔκοψε ἕνας πὸν ἦρθε στὸ τραπέζι κ' ἔδωσε τὸ χέρι τοῦ Νίκου.

«Μαινάλκα, τρόμαξα νὰ σὲ γνωρίσω», τοῦ εἶπε.

Δὲ θὰ τὸν γνῶριζα και γὼ πὸς εἶτανε ὁ Θέμης Φλοῖστος, ἃ δὲν ἄκουγα νὰ πεῖ τῶνομά του ὁ Βελαδράπας, πὸν τὸν προσκάλεσε νὰ καθίσει, ξεχνώντας τὸ περσινὸ τὸ ξυλοκόπημά τους. Εἶχε ἀφίσει και κείνος τὰ μουστάκια του κ' ἔκοψε κιόλα τὰ μακριὰ μαλλιά. Τὰ ρούχα του εἶταν καθαρῶτερα και στὸ λαϊμὸ του κάτω ἀπὸ τὸ ψηλὸ φωνόλο κυμάτιζε πλατιὰ γραβάτα δεμένη φέγγα. Ἡ μεταμόρφωση μὸς ξηγήθηκε σὲ λίγο σὸν ἄκουσα πὸς ἀναγκάστηκε νὰ γένει δημοσιογράφος γιὰ νὰ ζήσει.

«Και δὲ γράφεις πιὰ δρᾶματα;» τὸν ῥώτησε ὁ Νίκος.

«Πὸς δὲ γράφω; Ἐδῶσα ἕνα στὸ Ἀθήναιο και θὰ τὸ παίζανε τὸ καλοκαίρι, μὰ φοβηθήκανε γιὰτι εἶτανε πολὺ ἐπαναστατικὸ. Δὲν μπορούσε νὰ τὸ νιώσει ὁ κόσμος κ' ἔτσι δὲν ἀποφασίσανε νὰ κάμουμε τὰ σκηνικὰ».

Ἀφοῦ μιλήσανε κάμποση ὦρα γιὰ τὸ θέατρο και γιὰ τὸ δρᾶμα, ὁ Φλοῖστος ῥώτησε τὸ Νίκο πὸς πέρασε στὴ Γερμανία κ' ἔτσι ἡ κουβέντα ἦρθε πάλι στὸ Μόναχο. Ὁ Νίκος δηγήθηκε τὰ ἴδια πράματα και ἄλλα καινούργια. Θέατρο, μουσικὴ, στρατὸς, γυναῖκες και τὸ γοτθικὸ.

(*) Κοίταξε ἀριθ. 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449 και 450.

«Καὶ καλλιτέχνες, ποιητὲς σύγχρονους δὲ γνώ-
ρισες;» τὸν ρώτησε ὁ Θέμης Φλοῖστος, πού ἀκούγε
μὲ προσοχὴ ὅλη τὴν ὥρα.

«Ἐνανε δυὸ πού ἀξίζουνε, τοὺς γνώρισα», εἶπε
ὁ Νίκος καὶ ἐηγήθη πῶς μ' ἔναν ἀπὸ αὐτοὺς
ἔγινε φίλος καὶ διασκέδασε πολὺ μαζί του. Μᾶς πε-
ρίγραψε τὰ γλέντια τοὺς σ' ἓνα καλλιτεχνικὸ κέντρο,
εἶδος βαγκικῆς κατακόμβης. Ἐκεῖ μέσα, εἶπε, αἰ-
στάνθηκε τὰ ἑλευσινιακὰ μυστήρια καὶ τὸ διονυ-
σιακὸ μοτίβο καὶ γνώρισε τὴ χτηνωδία τῆς γυναίκας.

«Κ' ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ νὰ ξαναρθεῖς ἐδῶ
σ' αὐτὴ τὴ μούχλα! Πῶς σοῦ φαίνεται ὀλίθια;»
τὸν ρώτησε ὁ Φλοῖστος.

«Τὴ βροχὴ νοστάλγησα περισσότερο ἀπ' ἔλα»,
εἶπε ὁ Νίκος καὶ σάπασε.

«Σοῦ πῆρα τέλεια συνέντευξη. Αὐριο θὰ δεῖς
θὰ κάμει κρέτο», εἶπε σὲ λίγο ὁ Φλοῖστος τρίθοντας
τὰ χέρια.

«Μὴν κάμεις τίποτα ἀηδίες», εἶπε ἀδιάφορα ὁ
Νίκος.

Ὁ Φλοῖστος γέλασε: «Πάω, φέδγω τώρα»,
εἶπε καὶ σηκώθηκε.

«Κάτσε λίγο, θὰ φύγουμε ὅλοι», εἶπε ὁ Βελα-
δράπας.

«Πάω νὰ γράψω, δὲν μπορῶ».

«Ποῦ γράφεις;» τὸν ρώτησε ὁ Νίκος.

«Στὸ Μηνύτορα».

Ὁ Φλοῖστος ἔφυγε. Κοντέβανε μεσάνυχτα κι ὁ

Βελαδράπας ἄρχισε νὰ χασμουριέται.

«Ἐ, τὸ χαλάμε τώρα;» εἶπε καὶ φώναξε καὶ
πλέρωσε.

Σηκωθήκαμε. Ὁ Νίκος θυμήθηκε τὸ ἔσθμα του
καὶ γύρεψε νὰ πάμε σπῆτι μὲ τὸ ἀμάξι.

«Ἄν τὸ πλερώνεις», τοῦ εἶπα.

Μὰ ὁ Βελαδράπας φώναξε ἓναν ἀμαξά. Μπήκε
κι ὁ ἴδιος στὸ ἀμάξι, περάσαμε καὶ πήραμε τὴ βα-
λίτσα τοῦ Νίκου ἀπὸ ἓνα καπνοπωλεῖο, ἔπυ τὴν
εἶχε ἀφίσει, κι ἀποκεῖ τραβήξαμε στὴν κἀμαρὰ μου.
Ὁ Βελαδράπας βοήθησε τὸ Νίκο νὰνεβάσει τὴ βα-
λίτσα του στὴ σκάλα, μᾶς καλονόχτισε καὶ τρά-
βηξε νὰ πάει πεζὸς στὸ σπῆτι του.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ λέξεις «Νὰ πάρουμε τὴν Πόλη» εἶναι σύμβολο πού
δὲ σημαίνει «Νὰ ξαναφτιάσουμε τὴ βυζαντινὴ αὐτοκρα-
τορία» παρὰ «Νὰ εἴμαστε δυνατοί»...

ΙΛΑΣ

Οἱ μόνοι ἄνθρωποι πού κοντὰ τοὺς ἤθελα νὰ βρισκου-
μαι τώρα, εἶναι οἱ καλλιτέχνες καὶ κεινοὶ πού ὑπόφεραν:
αὐτοὶ πού ξέφουνε τί εἶναι ἡ ὁμορφιά καὶ κεινοὶ πού ξέ-
ρουνε τί εἶναι ἡ λύπη: κανένας ἄλλος δὲ μ' ἐνδιαφέρει.

OSCAR WILDE

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

“ΑΘΗΝΑΙ,, ΤΟΝΩΝ 16,000 ‘ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ,, ΤΟΝΩΝ 15,000

ΜΕ ΔΙΠΛΟΥΣ ΕΛΙΚΑΣ ΔΙΠΛΑΣ ΜΗΧΑΝΑΣ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΑ ΕΙΣ ΑΝΤΟΧΗΝ ΚΑΙ ΕΓΣΤΑΘΕΙΑΝ
ΔΟΚΙΜΑΣΜΕΝΗΣ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ 15 ΜΙΛΛΙΩΝ

Διαμερίσματα επιβατιῶν ἀνετώτατα. — Αἰθουσαι πολυτελεῖς Α' καὶ Β' θέσεως, Καπνιστήρια,
ἰδιαιτερι αἰθουσαι Κυριῶν, Μουσικῆς, Ἑστιατορίου. — Νοσοκομεῖον, ἀπολυμαντικὸς κλῖβανος,
Δουτρώνες, Κουρσεῖον, Παντοπωλεῖον, Καφφενεῖον, Ζυθοπωλεῖον. — ΔΕΥΤΕΡΑ ΘἙΣΙΣ καινουρ-
γῆς μὲ 200 κλίνας. — Θέρμανσις διὰ Καλοριφέρ εἰς τὰ διαμερίσματα τῶν Μεταναστῶν. — Ἰδιαι-
τεραι τραπεζαριαὶ Μεταναστῶν.

Ἡλεκτρικὸν φῶς, ἀσύρματος τηλέγραφος

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΑΚΤΙΚΑ ΚΑΤΑ 20 ΗΜΕΡΑΣ

ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΜΕΣΩ ΚΑΛΑΜΩΝ-
ΠΑΤΡΩΝ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΔΙΑ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ

ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ

«ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ»

ΤΗΝ 3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1911

ΔΡ' ΕΠΙΒΑΤΑΣ, ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΣΑΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΝ ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ παρὰ τῷ Γενικῷ Πράκτορι τῆς Ἀτμοπλοῖας Λεωφόρος Αἰγέως Ν, 5,

ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ΥΠΟΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΑΡΑ ΤΗ ΓΕΝΙΚῆ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙ ΟΔΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ
ΑΝΘΙ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ